

O nesramnih značajih.

Štipko Kavelj se razburja radi nesramnih ljudi.

(Pismo šte. 2.)

Pozdrav g. urednik! Kaj pravite vi, če jaz trdim, da so na svetu ljudje in ljudje? Namreč dobri ljudje in slabi ljudje. Od dobrih ljudi se govori vedno slabo, vsaj toliko časa, dokler živijo. Torej hočem jaz povedati nekaj o slabih ljudeh, o slabem človeku, dasi mogoče ni vredno, da bi govoril o njih.

On je nesramen človek, in če vam jaz rečem, da je nesramen človek, potem je v resnici nesramen človek! In če tega dosedaj ni vedel, bo pa sedaj vrjel, ko bo videl črno na belem. O kom govorim? No, o Marku Zračarju. Koga neki ste mislili? Da, o njem.

Ali poznate Marka Zračarja? No, če ga ne poznate, nič za to. On je nesramen človek. Zadnjič mi je rekel, da se ne počuti dobro, in jaz sem mu nasvetoval:

Zakaj pa ne greš k zdravniku?

K zdravniku? To je misel! Kdo pa je pravzaprav dober zdravnik?

No, jaz mislim, da bi ti lahko priporočil profesor Loputnika, ki je kapaciteta v svoji stroki.

In tako je šel Marko Zračar k profesorju Loputniku, ki ga je preiskal, kakor zna le profesor preiskati človeka, in mu je rekel:

Gospod Zračar, ničesar hudega ni z vami; nekaj nagajenja imate sicer, da vas božji žlak zadene, toda če bodete skrbno živeli, in če natančno spolnujete moje nasvete, lahko postanete šestdeset let stari, toda kaj govorim, petinšestdeset let lahko postanete stari!

Kaj, zlodja, petinšestdeset? Kaj se norčujete gospod profesor? Saj sem že sedaj star

dvainšestdeset let.

No, odvrne gospod profesor, ali nimam prav, menil sem namreč, da še lahko petinšestdeset let živite.

Vrag te vzemi, mirmra Marko Zračar sam za sebe, pograblji v žep in položi pred profesorja en dolar.

Gospod Zračar, kakšno neumnost počenjate! En dolar! Pri meni velja vsak obisk pet dolarjev.

Pet dolarjev, moj Bog, prijateljji so mi povedali, da računate samo tri dolarje.

Ni res, odvrne profesor, prvič pri meni ne velja tri dolarje, pač pa pet, in drugič, vas ne bo veljalo samo pet, ampak deset, ker sem vas posebno dobro preiskal.

Gospod profesor, kaj pa to pomeni! Lep doktor ste vi! Najprvo ste mi rekli, da me lahko božji žlak zadene, potem pa meni nič tebi nič računate deset dolarjev!

No, tako bolni še niste, da bi vas božji žlak zadela radi teh deset dolarjev, odvrne profesor. Jaz natančno poznam vaše zdravje.

Zlodja poznate in moj denar, pa ne moje zdravje, odvrne Zračar. Tu imate dolar, in naj me pes povoha, če plačam kaj več.

Tu se je pa profesor Loputnik razsrdil in rekel:

To je nesramnost! Če nimate denarja, da bi plačali, zakaj pa hodite k meni, ki itak samo bogatine zdravim! Zakaj ste prišli k meni, če ne morete plačati?

Zakaj sem k vam prišel, to vam takoj povem. Prvič sem si mislil: Za moje zdravje ne smem štediti. Poleg tega sem si pa mislil: Plačal tako ne bom več kot en dolar, torej grem ravno tako lahko k dobremu ali pa slabemu zdravniku. In sedaj, ko ste mi povedali, da sem sicer zdrav, je vendar en dolar dovolj za to. Če bi vi hoteli imeti deset dolarjev od mene, bi mi morali povedati, da sem hudo bolan, da bom kmalu umrl, ne pa da bom živel do 65. leta, ko

sem že sedaj dvainšestdesetlet. Tu je en dolar in zdravstvujtel!

In kdo potem trdi, da ni nesramnih ljudi na svetu, g. urednik?

Toda profesor Loputnik je navajen še večjih nesramnosti. Nekoč je dobil pismo od nekega bogatega farmerja na deželi, od Zlatousta Trebušnika. Zlatoust je bil bolan, moral bi biti operiran, toda prej je hotel vedeti, koliko bo operacija veljala. Profesor je pisмено zahteval tritisoč dolarjev za operacijo! Toda Zlatoust je telegrafiral nazaj: Prosim naredite za dva tisoč!

Toda profesor je odgovoril: Tudi cent ne ceneje. Jaz imam stalne cene. In Zlatoust je še enkrat brzojavil: Naredite za \$2500. In ker profesor na to ponudbo niti odgovoril ni, je Zlatoust še enkrat brzojavil: Plačam tritisoč, takoj pridite!

In tako se je gospod profesor napotil na farmo, kjer je stanoval Zlatoust. Ko je stopil iz vlaka, ga je na kolodvoru sprejela deputacija sorodnikov Zlatousta, ki mu je jokaje povedala, da je Zlatoust Trebušnik medtem umrl. Profesor je bil ves jezen, ker je naredil tako pot zastoj. Šel je v vaški hotel, kjer je sklenil počakati, dokler ne pride vlak. In ker ni imel drugega opraviti, je rekel lastniku hotela:

Če imate kaj potrebnih bolnikov, pokličite jih sem; ker imam čas, jih bom zastoj preiskal in zdravil.

In koliko je bilo teh potrebnih bolnikov. Enega za za drugim je preiskal, in vsakdo mu je plačal pol dolarja iz dobre volje. Zvečer pa, ko je šel na kolodvor, naenkrat prihitel nekdo za njim in reče:

Prosim odpuščenja, gospod doktor.

Kaj hočete. Poberite se, me se mudi.

No, toliko časa bodete že imeli, da se pomenite z menoj. Najprvo vam moram izročiti sto dolarjev od Zlatousta Trebušnika za zgubo časa, in drugič vam moram dati še dve-

sto dolarjev in lep pozdrav od Zlatousta Trebušnika, in povem vam, da mu je že mnogo bolje.

Vi ste norec, kriči profesor Loputnik! Kaj je to; lep pozdrav od Trebušnika? Trebušnik je vendar umrl, vrag ga vzemi!

Vi ste norec, odvrne mož. Kaj umrl je Trebušnik? Umrl? To pravite vi? Zlatoust Trebušnik je bil vendar eden prvih, katerega ste zdravili v hotelu zastoj. Vi ste ga vendar operirali, in ljubi Bog naj vam za to povrne, vam, vašim otrokom in vašim unukom, da bodejo vsi sto let stari... sicer je pa tristo dolarjev tudi lep denar za eno operacijo. Trebušnik je pa tudi zadovoljen, ker ima \$2700 še vedno v žepu.

No, g. urednik sedaj pa povejte, če svet ni nesramen? In sedaj ostajam vam udani

Štipko Kavelj.

LAUBOV GOLDEN
ROD
KRUH

je narejen v pekarni tako čist, kakor od vaše matere, draga gospa. Okusen kruh, vsak hlebec zavij v papir. Vsi grocerji.

The
Jacob Laub Baking
Company
4919 LORAIN AVE.

PRIPOROČILO.

Rojakom v San Francisco, Cal. naznanjamo, da je naš zastopnik za to mesto in okoličino Mr. Jakob Laušin 2110 19. cesta. San Francisco, Cal. ki je splošno znan in spoštovan v tej naselbini. Rojakom ga priporočamo, da se v vseh poslih, ki se tiče naše tiskarne in lista za zaupanjem obrnejo na njega.

Nerednosti prebave.

Da ste dobrega zdravja, ne smemo pustiti, da pridejo v nered naši prebavljalni organi, ker je to vedno znamenje boleznice telesa, ali posameznih organov. Brez prave hrane in prave prebave ni življenja. Raditega pa morate imeti vedno pri rokah kako zdravilo, ki vam v slučaju nerednosti prebavljajnih organov hitro pomaga. V takih slučajih priporočamo vsakemu dobro, zanesljivo in takoj delujoče

TRINERJEVO AMERISKO

GRENKO VINO

To izvrstno zdravilo očisti prebavljalne organe popolnoma, ne da bi telesu povzročalo kake težave. Zboljša vaš apetit, daje moč prebavljajnim organom, odstrani zaprtje in vse teškoče, ki so s tem združene. Rabiti se mora pri vsaki neprilici.

Imejte to zdravilo vedno doma in rabite je kadar imate:

ZAPRTJE,
GLAVOBOL,
BOLEČINE V
SPODNJEM DE-
LU TELESU,
SLABOST

NERVOZNOST,
NEPREBAVNOST,
ZGUBO APETITA,
BRUHANJE,
SLABO RAZPOLO-
ŽENJE PO JEDI.

Ne vrjemite, da take bolečine same zginejo. Če se takoj ne zdravijo, vselej oslabijo organe. Najbolje zdravilo vseh takih slučajih je.

Trinerjevo ameriško grenko vino.

PO LEKARNAH. Zavrnite ponaredbe

JOSIP TRINER,

Importer in exporter.

1333-9 S. Ashland Ave.

CHICAGO, ILL.

VELIKO VZNEMIRJENJE.

KAKŠEN DRENJ!

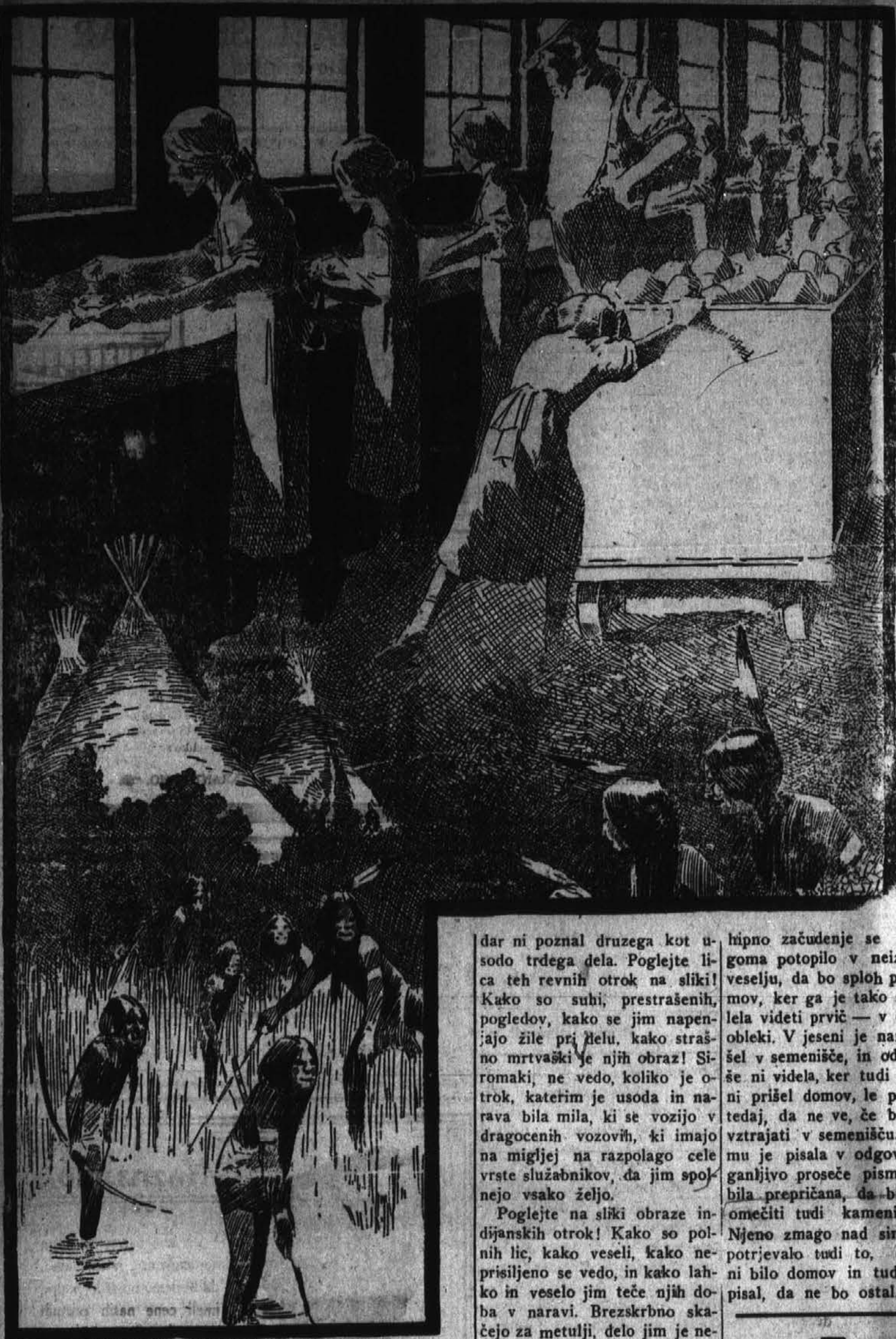
V soboto je prišlo v našo trgovino toliko ljudstva, da smo morali vrata zapreti. Pričakovali smo sicer množico ljudi k razprodaji, ki se

VRŠI NA 5811 ST. CLAIR AVE.

toda za blokado nismo bili pripravljani. Stotine jih je odšlo, in še vedno so novi prihajali. Ta razprodaja je največji čudež, kar jih je imel Cleveland. Blago na jarde se daje skoro zastoj. Kdor je kupil, je povedal drugim, in vedno so novi odjemalci prihajali. Noben oglas ni tako močan kot pohvala zadovoljnih odjemalcev. Od hiše do hiše gre, in na ta način dobi razprodaja svoj uspeh, kakor ga je imela naša razprodaja ko še nobena druga prej v Clevelandu.

Zapomnite si številko: 5811 St. Clair Ave. kjer se razprodaja vrši.

A. ROSENZWEIG, 5811 ST. CLAIR AVENUE.

Civilizacija Indijancev in modernih ljudi.

Bel rod je naseljen v Ameriki dobrih štiristo let. Bel rod je prinesel civilizacijo v Ameriko. Upeljal je starodavno evropsko kulturo, ki seveda tedaj še ni bila na tako "visokem" stališču kot je danes. In kakor vedno, pridejo s kulturo vse njene napake in grde razvade, katerih ima moderna kultura le preveč.

Pred uvozom te kulture so stanovali v Ameriki Indijanci ali "rudeči ljudje". Bili so to preprosti lovci, ki niso poznali kulture, ki so živeli brez skrbi od danes do jutri, ki so prepuščali skrb za življenje naravi sami. Lovili so po širnih planjavah divjačino, in ta jim je služila v hrano, a objednem jih je lov tudi krepčil in delal bojevite ter trdne. Med njimi niso bile poznane bolezni, kot jih pozna kultura, Indijanci niso čutili nobene prisiljenosti, niso imeli velikih tovarov, kjer bi se gradili avtomobili, niso imeli človeških mučilnic, kjer bi se mučili indijanci — otroci pri težkem delu, kakor se mučijo danes v znamenju kulture.

In kaj to nam hoče predočiti slika, ki jo vidite poleg Civilizacijo "divjih" Indijancev, in civilizacijo "moderne" dobe. Indijanci so skrbeli za svoje otroke, da so postali močni, gibčni, zdravi in sposobni se pozneje sami sebe preživljati. Nobenemu otroku niso nakladali težkih del, ali sploh kakvega dela. Živeli so v prosti naravi, lovili, podli se po planjavah, telovadili, plezali po drevesih, učili se plavanja, lova, da ko odrastejo, ne bodo stali v svetu kot pomoči potrebni zelenjaki, mevrje in po-

kveke, pač pa da s čvrstim in razvitim telesom lahko prežive sebe in niso nikomur v nadlego. To so bili indijanski otroci pred stoletji, in mogoče še pred 60. leti.

In kaj je moderen otrok današnjega delavca? Ze v zibelki mu je usoda odločila, da se bo moralo dete samo preživljati že v nežnih letih. Odločeno je milijon in milijonom delavskih otrok, da se pódajo v starosti od 10 do 15 let v zaduhle tovarne, da služijo kruha, katerega je za delavca tako malo in tako redek. Poglejte jih, kako preživijo svojo mladost v cehih, in ko odrastejo komaj pleniciam, jih že vidimo zjutraj zgodaj pri delu, kjer stokajo in pijejo strup življenja. To je moderni otrok modernega delavca.

Indijanec ni poznal skoro nobene bolezni. Zdravniki so bili pri njih sploh nepoznani. Bolezni so se začele med njimi šele širiti, ko jih je sprejela moderna kultura v svoje naročje. Kultura jim je prinesla jetiko, žganje, kultura jih je prisilila, da si se ne prestando jevali in kultura jih je prisilila, da so danes popolnoma zgine. Nekdaj narod, ki je štel milijone in milijone ljudi, danes umira v zapuščenih prerijah, pod nadzorstvom vojakov. Le okoli 100.000 štejemmo še danes Indijancev v Združenih državah. Pri večernih ogledih njih si pripovedujejo o starih očetih, ki niso poznali bele kulture, pa so živeli dobro in brez skrbi. Danes pa njih rod zginja pod okriljem bele kulture.

In kakor zginja indijansko pleme, tako zginja danes delavski otrok. Nenasičen lastnik bogastva hoče vedno cenjevali imeti narejeno delo, in kdo mu bolje služi bolj ceno kot otrok, ki ne more sam misliti, ki se ne more upreti, ki od rojstva svojega še nik-

dar ni poznal drugega kot usodo trdega dela. Poglejte lica teh revnih otrok na sliki! Kako so suhi, prestrašeni, pogledov, kako se jim napenjajo žile pri delu, kako strašno mrtvaški je njih obraz! Siromaki, ne vedo, koliko je otrok, katerim je usoda in narava bila mila, ki se vozijo v dragocenih vozovih, ki imajo na miglje na razpolago cele vrste služabnikov, da jim spo- nejno vsako željo.

Poglejte na sliki obraze indijanskih otrok! Kako so polnih lice, kako veseli, kako neprisljano se vedo, in kako lahko in veselo jim teče njih doba v naravi. Brezskrbno skačejo za metulji, delo jim je neznan, sedaj se vadijo le v gibčnosti telesa, da ko dozore, lahko sami sebi pomagajo.

In kulturni otroci? Oj kje je ta kultura, ki je naredila naše otroke take kot so danes! K vragu s tako kulturo, ki ne pripozna nežnemu otroku pravice, da bi svojo mladost nedolžno užival in se pripravljaj z učenjem in drugimi koristnimi deli za poznejšo dobo, v kateri ga itak čaka polno gorja in trpeljenja.

Materine želje.

Počasi je stopal stari vaški pismonoša po ozki stezi proti samotni koči, ki je stala na malem griču zunaj vasi. Dolgotrajna hoja mu je že utrudila od starosti onemogle noge in zato je že premišljaj, ali naj gre navzgor, ali pa naj kar spodaj zakliče, da ima pismo. Nj mu bilo treba dolgo premišljevat kaj naj stori, ker ga je zagledala Merkunova mati, lastnica tiste kočice, in mu stekla nasproti hitreje, kakor bi mislil kdo, ki bi gledal na precejšno število njenih let.

"Ali je pismo zame?" je klicala že od daleč. Pismonoša je le prikimal in dvignil drobno pisemce visoko v zrak.

"Vendar enkrat, Dolgo sem čakala zastonj," je govorila v eni sapi, ko je dospela do njega. Z ognjevitostjo naglico je vzela pisemce v roke in pogledala v naslov.

"Vendar od Ivana! Dolgo že ni pisal." Obrnila se je proti domu in že na potu pretregala ovitek. V pismu je bilo le par drobno pisanih vrstic. Pisal je sin Ivan, da bo istega večera prišel domov in ostal tu par dni. Začudila se je, da bo prišel domov sedaj, ko navadno ni bilo počitnic; a to

hipno začudenje se je polagoma potopilo v neizmernem veselju, da bo sploh prišel domov, ker ga je tako silno želela videti prvič — v duhovski obleki. V jeseni je namreč odšel v semenišče, in odtodaj ga še ni videla, ker tudi o božiču ni prišel domov, le pisal ji je tedaj, da ne ve, če bo mogel vztrajati v semenišču. A ona mu je pisala v odgovor tako ganljivo proseče pismo, da je bila prepričana, da bi moralo omečiti tudi kamenito srce. Njeno zmago nad sinom ji je potrjevalo tudi to, da Ivana ni bilo domov in tudi ni več pisal, da ne bo ostal. Zato se

je mati tako veselila njegovega prihoda.

"Jej, jej! Vendar sem dočkala, da ga bom videla, kakoršnega sem si najbolj želela, še ko sem ga pestovala v naročju."

Veselja pijana se je vsedla na klopec pred hišo in zopet ter zopet brala kratko pismo.

"Zakaj neki piše tako mi kratko?"

To vprašanje ji je sililo nehotе v misli, a ljubeče srce je takoj našlo dovolj izgovorov.

"Hm, šole so hude in ni časa za dolgo pisanje; toda, da bi le pisal, ob kateri uri se vrne, da bi mogla kaj pripraviti, s čemur bi mu potrebla."

Se le ko je minul prvi nava veselja, se je spomnila, da mora res kaj pripraviti, da bo mogla sina dostojno sprejeti in mu primerno postreči. Ni vedela, kaj bi začela najprej in zbegana je dirjala semintja. Izpod strehe je izvlekla na sonce blazine, da bi se presušile in prežarile na svežem zraku, da ne bodejo imeli duha po plesnobi; iz kašče je prinesla črno okajeno svinjsko kračo ter jo več kot desetkrat umila v vodi in jo obrisala, da ne bi dišala po dimu. Nato pa se je začelo pometanje, pomivanje in brisanje, kar je trajalo skoro do večera.

Ko pa je bilo vse dostojno pripravljeno, kolikor se je sploh dalo pripraviti, se je s ponosom ozrla okrog sebe, ker je bila prepričana, da mora tudi Ivanu ugajati. Ko pa je storila vse in se ni mogla več zamotiti z delom, ji ni dalo srce, da bi čakala doma. Zaklenila je kočico in odšla proti vasi. Vesela in lahka je bila ta pot, ker ji je bilo veselo in zadovoljno srce in zapela si je celo veselo pesmico, kakor osemnajstletno dekle...

"Kaj si pa danes tako vesela?" jo je vprašala prva sosedica, ko je prišla v vas.

"Kaj naj bi ne bila! Ivan bo prišel domov, prvič v duhovniški obleki!"

"Tudi naša Minka je danes pisala, da bo jutri zjutraj prišla domov."

A Merkuriova mater ni danes to nič zanimalo in hitela je naprej ter mislila:

"Kaj, če pride Minka domov! Nič dobrega in lepega ne pripovedujejo o njej, odkar je v mestu. Čeprav je 'gosposka' in ima dobro službo v trgovini, vendar pravijo, da ni dosti boljša kot navadna vlačuga, ker menda prebije cele večere skupaj z možkimi po gostilnah..."

Hitela je naprej, je prehodila vas in dospela do malega gozdička onkraj vasi.

"Tu ga počakam, dokler ne pride. Presenetila ga bom, ker me ne bo nič pričakoval. Zasučil se bo, ko bom nenadoma stopila predenj, a takoj me bo spoznal ter mi z veseljem stisnil roko..."

Čakala je že nekaj časa in vselej se je razveselila, kadar je začula od daleč korake. A Ivana ni bilo, le drvarji so se vračali iz gozdov domov. Merkunova ni hotela, da bi jo opazili in zato se je skrila v grmovje kraj pota ter tam pričakovala sina.

Ko je tako čakala, je imela dovolj časa misliti o svojem Ivanu. Spomnila se je vsega trpljenja, ki ga je prestala radi njega; a tedaj se ji je zdelo to prestano trpljenje tako sladko, da se ga je veselila bolj, kakor bi se sijajne proteklosti brez trudov in težav. Kajti vse neprijetne spomine na minule težave ji je utopila ena sama misel na tisti nasrečnejši dan, ko ga bo videla pred altarjem...

Dolgo je čakala, ko je začula od daleč glasno govorjenje in prešeren smeh. Iztegnila je glavo iz grmovja in pogledala pa poti. Prihajala sta možki in ženska.

Vsled mraku jih ni mogla spoznati. Držala sta se za roke in se naslanjala drug na drugega.

"Kako je pokvarjen današnji svet... Dobro, da je moj Ivan na varnem, da ga svet ne more presleptiti..."

Ona dva sta prihajala vedno bliže, da so se že razločile posamezne besede. Govorila sta o lepi bodočnosti i o težavah, ki jih bosta morala prejemagati.

"Kaj bo neki rekla tvoja mati?" je vprašala ženska s tankim in zbadajočim glasom,

ko sta prišla skoro do mesta, kjer je bila skrita Merkunova.

"Kaj mi mar! Dovolj sem star, da vem, kaj delam. Če bo preveč sitna, bom pa še takoj nocoj odšel..."

"...in k nam prišel," je dostavila ženska in se nasmejala.

"Se pa tukaj ločiva, da ne bova prišla skupaj v vas, ker drugače bi imele ženske že navsezgodaj preveč govoriti!"

"Le; toda še nocoj kaj priidi k nam."

"Bom, ko mine nevihta — ali pa še preje..."

"Za slovo — Ivan!" je zašepetala ona in približala usta njegovemu obrazu.

Tedaj pa je zašumelo v grmovju in kakor preganjana zver je skočila Merkunova med veselo dvojico.

"Ivan! Moj Ivan!"

Obupno je kriknila in razlegalo se je po vsem gozdu. O-potekala se je, kakor bi hotela pasti v nezavest, a ko se je spomnila dekleta, ki je plašno stopilo vstran, je zadobila novih močij, planila k njej, podrla jo na tla in z roko popraskala obraz.

"Ti si kriva — Minka! Bodi prokleta na veke in nesrečna vse življenje!"

Ko jo je spustila, je stopila k sinu, podala mu desnico, gledala nekaj časa v obraz in spregovorila s tihim, skoro šepetajočim glasom.

"Odpuščam... Bodi srečen na svetu...!"

Še enkrat je pogledala sinu v obraz, ki ni vedel, kaj se pravzaprav godi okoli njega in je nemo zrl pred se, nato pa že zajokala bridko in pretresujoče ter zbežala v gozd.

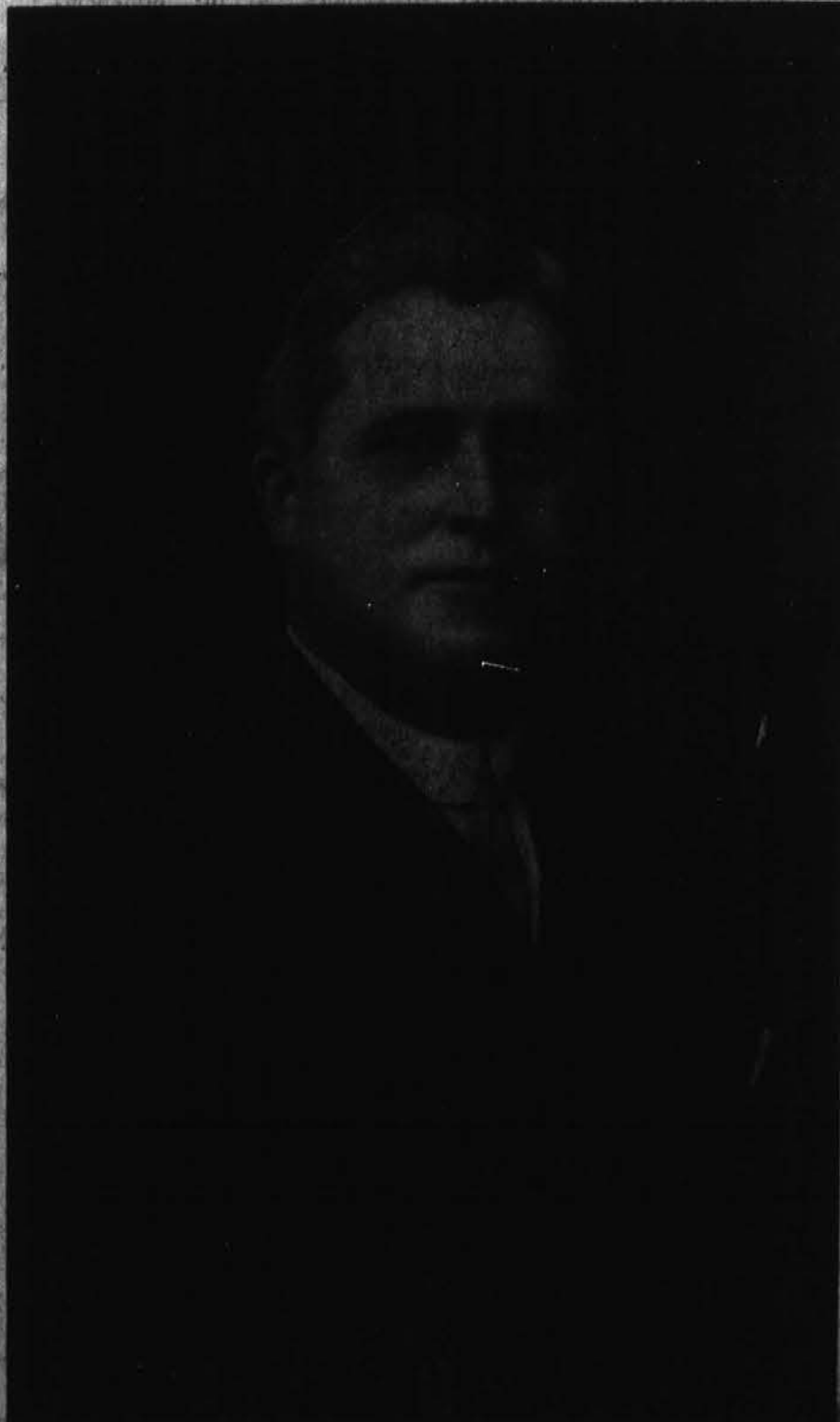
Ivan je ostal sam na mestu, ker je Minka prestrašena že odbežala v vas.

Dolgo je stal tam in slisal je iz gozda nekaj časa otožno klicanje: "Ivan! Moj Ivan!"

Kmalu pa je umolknil ves gozd, da ga je postalo groza. Kakor brez življenja je stal še nekaj časa, nato pa odšel po poti nazaj in ni se več vrnil v domačo vas...

Mater so pa drugi dan drvarji potegnili iz potoka srednjega gozda, kjer je našla edino uteho za prevaro — smrt...

Adam J. DAMM,

ZA

Councilmana 23 varde.

Ančica.

(Elsaka:)

Službovala sem več let v majhnem trgu ob Kolpi. Bila je to moja prva služba, zato mi ostane trajno v spominu. Daleč je ta skriti trg od mojega rojstnega kraja. Dasi leži na Kranjskem, vendar se mi je zdelo, da sem prišla v drugi svet med popolnoma druge ljudi kot pri nas. Misli-la sem takrat, da se ne bom nikoli mogla privaditi njihovi govoric in običajem. Večkrat sem si dejala: "Tu gotovo ne ostanem več kot eno leto!" Kdaj je minilo pet let, sama ne vem!

Pa ni čudno, da so potekali dnevi, tedni, meseci, da — leta, tako hitro, saj sem imela tu vse — prav vse, kar sem si želela. Bila sem res srečna! Marikdo me je zavidal, morša celo sovražil radi te sreče. Če bi mi bil kdo takrat rekel, da — "odmenjeni so rozi kratki dnevi," da se mi sreča le roga s svojim prijaznim obrazom, tedaj bi ga bila obsojala, rekla bi mu bila: "nevošljivec!" Ko sem pa sama spoznala, da se je za tem bleščočim in mačenim zagrinjalom sreče skrivala nesreča in prevara mojega življenja, ko se mi je nekega dne grozno zlobno zagrohotala izza zastora — binavka, so začeli potajati dnevi neznošni, želela sem izginiti prej ko slej iz tega kraja. To se je čez leto dan tudi zgodilo. Pustila sem službeno mesto, na katero me veže mnogo najrazličnejših spominov, prišla sem službovat domov, brez nad — brez upov.

Bil je krasen dan sredi meseca julija. Okoli pete ure popoldne sva se s koleginja popoldne od prijaznih Belokranjcev, zasedli svoje konjičke ter zdirjali proti staremu belokranjskemu mestu. V pol uri sva se pripeljali do prijazne vasi, kjer je službovala nama zelo priljubljena koleginja s svojim možem, ki je izvrsten

pevec in humorist, da malo tih. Ustavili sva se, da se poslojiva od njiju. Gostoljubna kolega pa naju nista pustila dalje. Povabila sta naju v senčnico na vrt. Ančica, njihova dekla, je medtem pripravljala izborno večerjo. Da nismo bili tiho, se razume, kajti bili smo zbrani pravi pevci. Peli smo vse vprek. Vesele, žalostne, zaljubljene, zdravice, kar se je pač kateri domislil; dolgo smo peli v tiho julijško noč. Ura je minula za uro in ko je v vaškem zvoniku, tik sole, odbila ura pol treh. S koleginja sva siliš spāt, zlasti jaz, ker me je čakalo kakih 60 km. do železniške postaje. V prvem nadstropju sva dobili sobo. Noč je bila soparna, zato sva pustili okna odprta, le polkna sva zaprli. Nisem bila še zaspala, ko se začuje pod oknom na vrtu neki šum. Govorjenja nisem slišala.

"Slišiš?" pravi Lea. "Da, kaj pa je to?" vprašam. "Ančica!" se zopet začuje. Obmolknili sva, pridrževali sapo in napeto poslušali, kaj bo. "Ančica, Ančica, odpri!" se zopet oglasi nekdo, prav pod oknom hajne sobe; tako proseče so zvenele te besede, da bi se bilo moralo omečiti njeno srce. Kratek molk odzdo-laj. Splaziva se počasi in tiho iz postelje k oknu. Radovedni, kdo je ta nočni tiček, z največjo previdnostjo nekoliko odpahneva polkna.

"Ančica!" se zopet oglasi eden. Odgovora ni bilo. Polahko odmakneva še drugo polkno. Sedaj sva obe lahko opazovali ta dva ponočnjaka.

"Prižgi šibico!" veli prvi. Užge, posveti v okno, gleda, gleda, šibica ugasne.

Prižge drugič, posveti zopet v okno in pravi: "Ovde je špajza."

"Hodi sim!" ga potegne k drugemu oknu.

"Posveti!" mu ukaže prvi. Zopet prižge drugi.

"Dali kaj vidiš?"

"Ne!"

"Odpri Ančica, čuješ!"

"Bo li odprla?" sva si misli.

"Pokliči še enkrat!" Pokliče, tako proseče, tako mило in boleče — ali Ančica je bila tiho. Ančica ni odprla.

Vse naju je bolelo od pritenega smeha. Koleginja me sune, jaz pa se zasmejem na glas in hudomušno zasepečem: "Ančica!"

Prepričani sva bili, da bosta fantiča osramočena pobegnila iz vrta in se zgubila v tiho noč. Pa glej! Predrzneža res nekoliko osupneta, prepričana, da ju je nekdo opazoval pri stikanju pod okni, ali, na najino začudenje obstojita, se zasmejata gori v okno. Potem počasi odkorakata proti lipi, kreneta nazaj k šoli in eden zakliče: "Kdo je tam? Kaj bi rade?"

"Prinesi lojtro!" pravi drugi. Videli sva, kako sta urno poskakala čez plot na sosedov vrt, da pa nimata namen lesto-vo res prinesiti, tega nisva vrjeli.

"Počakajva pri oknu, bova videli, kaj bo!" pravim Lei.

Že sta lezla čez ograjo z lesto-vo naravnost proti najinemu oknu. Kot bi naenkrat nastala zima v sobi, me je začelo tresti po vsem životu.

"Zapri okno! Pojdva klicat gospoda nadučitelja!" Tekali sva po sobi precej vznemirjeni.

Pod oknom šum in neki ropet, lestva je bila pristavljena pod najinim oknom. Odpre-m vrata, da bi tekla klicat domače, ko zazvoni "Ave Mari-ja." Šum utihne. Pogledam skozi okno, nikjer žive duše. Ustrašila sta se najbrže cerk-ovnika in pobegnila.

Ko sva bili ob petih zjutraj pripravljene za odhod, sva se pred slovesom pohvalili pridno in pošteno Ančico.

Kakor hitro zagledamo kje prepovedano sadje, pa mislimo, da smo v paradizu.

Norci so samo toliko časa neumni, dokler sami tega ne priznajo.

VOLITE HARRY L. DAVIS

za župana 4. novembra.

Oglas.

ZAKAJ NAJ VOLITE

HARRY L. DAVIS
ZA ŽUPANA?

On bo dovršil vse mestne potrebe in ne bo samo ostal pri obljubah.

On ne bo dovolil, da se davki povečajo, ne da bi najprvo vprašal volivce.

On bo spolnoval postavo, ki pravi, da sme biti samo en dolar davka na vsakih sto dolarjev vrednosti, in on bo naspro- toval, da se ta postava prekliče, kot nameravajo.

On bo mestu dal čisto vodo s pomočjo filtracije ter ne bo klical iz New Yorka posebnih izvedencev, da dokažejo da mestna voda ni dobra.

Mestno bolnišnico bodejo nadzorovali zanesljivi in spo- sobni zdravniki in nikakor ne

KAKO NAJ SE VOLI ZA HARRY L. DAVIS
Naredite križ (X) za Harry L. Davis imenom v prvi vrsti listka, in tako pomagate izvoliti "župana za vse ljudi"

Glas za Harry L. Davis je glas za dobro vlado. Ljudstvo bo dobilo zopet svojo vlado. Vi ste imeli dovolj sedajne vlade, odstranite jo torej. Volite za **HARRY L. DAVIS, KOT ŽUPANA, 4. NOVEMBRA.**

spodobni izvedenci, ki ničesar ne vedo o bolnišnicah in hrani-jo denar na stroške človeko- ljubnosti.

On bo obdržal tri centno voznjo in zagotovil kontrolo cestne železnice mestu v korist ljudstva, izključil bo politiko iz tega vprašanja, in ne bo imel v službi cestnega komi- sarja, ki dela politiko in pov- zroči vse neprijetnosti občin- stvu, ki se vozi in uveljavlen- cem.

On ne bo imel v službi iz- vedence, ki računajo velike svote denarja, in sploh izve- dencev ne bo potreboval, ker načelniki mestnih oddelkov bo- dejo sami izvedenci. On ni ve- zan na nobeno politično stran- ko ter bo deloval popolnoma neodvisno za mesto in ljud- stvo.

**POHIŠTVO
PEČI
REPROGE!**

RAZPRODAJA.

Mi imamo jako veliko zalogo najboljšega pohištva v mestu, katerega prodajamo za gotov denar ali na kredit **DOBRIM LJUDEM.**

PEČI NA PLIN. PEČI NA PREMOG.

Od \$2.75 naprej. Preproge od \$13.00 naprej.

Železne postelje, okrašene z lesnimi barvami od \$4.25 naprej. Postelje iz medenine od \$7.50 naprej. Okrogle mize \$7.98. Shrambe \$6.00. Shramba za krožnike in posodo \$4.00. Mi damo darilo z vsakim nakupom. Hitra postrežba. Blago pripelj. na dom

CLEVELAND FURNITURE COMPANY

5824 ST. CLAIR AVE., CLEVELAND 2 prodajalne 708 E. 152nd ST., COLLINWOOD

ODPRTO ZVEČER.

ZIMA IN PEČI.

Sedaj je čas, da si kupite peči za gretje, dokler ni še prava zima, ker sedaj se lahko vse uredi in peč spravi v red, tako, kadar bo mraz, se le zakuri in mir besedi je. Torej ne čakajte, da vas zima prisili, ker tačas vsakdo priganja, kajti zlobna zima se kar znajde naenkrat in prične bučati okoli hišnih voglov.

Kakor vsako leto tako tudi letos imamo mnogo peči, in letos še več in bolj-ših, in sicer raditega, ker imamo skušnaje, ker trgujemo s tem blagom še nad deset let. Trgujemo samo z najboljšimi pečmi, tako da je vsakdo zadovoljen, kdor kupi pri nas. Peč je najbolj poglavitna oprava v hiši, kadar pritične mraz, najsi bo za gretje ali kuhanje. Ako ima gospodinja dobro peč, bode pač kosilo vedno točno na mizi in bo mir. Če pa tega ni, potem je pa sto kričev in ropotanja.

Peč je tudi orodje, ki vedno rabi danzadnem. In največkrat je treba, da se pregleda, če je vse prav urejeno ali ne, in to posebno pri pečeh na plin. Kajti te peči imajo posebne naprave za reguliranje in te naprave se morajo tudi upoštevati. Po mnogih hišah se to zanemarija in to povzroča, da plin v pečeh ne izgori, marveč, da plamen samo uhaja po vsej peči in pušča črne saje za sabo. Ogenj nima nobene moči, in po hiši smrdi, objednem je pa tudi jako nezdravo, človeka peče v oči. V takih slučajih je treba, da se naredi zrak, da plin, ki prihaja iz cevi v peč, nosi s seboj zrak, ker drugače naravnih plin ne gori prav. Ravno to je pri svetilnikih na plin. Mnogokrat si ljudje ne vedo pomagati in tako trpe in se mučijo cele mesece. Porabijo več plina in več stroškov kot je treba, potem pa dolžijo, da je peč kriva. Ako kupite peč pri nas, bodemo za to skrbeli, da bo peč v redu, in vsakdo je dolžan, da nam naznani, da vemo, kje je treba poprave. Vse to popravimo in uredimo, ne da bi vas kaj veljalo, če ste peč kupili pri nas.

Priporočam se vsakteremu za nakup ali menjavo peči. Naj si ogleda pri nas, kjer imamo toliko izbire, kot le malo prodajalen v Clevelandu. Ako hočete peč za mali denar, tudi garantiramo. Veliko peči se proda, ki so čisto železne, in za mirni čas zelo ugodne. Kadar potrebujete peč, se obrnite na nas, nič vas ne stane, da si ogledate. Ni treba samo gledati, da je peč lepa, pač pa če je dobra in če bo kaj dolgo trajala.

Ako imate slabo peč in želite dobiti novo, dobite jo pri nas, kakorinjo hočete. Bolje je, da je dobra peč, ki porabi manj plina, hitreje kuha in greje.

Kakor zalogo peči, tako imam tudi zalogo vseh drugih stvari, le zanestljivo in moderno blago. Rojaki v Clevelandu in okolici so vabljani, da si ogledajo in nakupijo.

ANTON GRDINA,
6127 St. Clair Ave.

Oba telefona.

Austro-Americana S. S. CO.

Direktna vožnja med
New Yorkom in
Avstro-Ogrsko

Fina podvorba, električna
luč, izvrstna kuhinja, pro-
sto vino, kabine tretjega raz-
reda na ladiji Kaiser Franz
Joseph I. in Martha Wa-
shington. Govorijo se vsi
avstrijski jeziki. Parniki od
plujejo iz N. Y. ob 3 pop.

ARGENTINA
May 28th
OCEANIA
June 7th
MARTHA WASHINGTON
June 14th

Phelps Bros. & Co.

2 Washington St. New York, N. Y.
All pa na priznane agente
v Z. D. in Canada

OSLOVSKI KAŠELJ.

Dunhans Specific olajša in
skrajša bolezen. Najboljše za
kašelj, prehlad. Se rabi v bol-
nišnicah. Zdravniki priporoča-
jo. Po lekarnah 50 in \$1.00.

(84-3-14)
LICKES DRUG COMPANY,
Cleveland, Ohio.

Najnovije rojake

Jedini naš rojak v Ameriki je
dobil priznanje od vlade iz Wa-
shingtona, da ima najboljšo
zdravilo "kakovostnih" se ni bilo.
Alpen tinktura, od katere v 3
dneh prenehajo lasje izpadati
in v 6 tednih lepi, gosti lasje
popolnoma zrastejo in ne bodo
več izpadali in ne siveli. Alpen
pomada, od katere moškimi v
6 tednih "krasni brki in brada
popolnoma zrastejo in ne bodo
odpadli in ne siveli. Revmati-
zem, košfibolj, trganje v rokah
nogah in kričah, vam v 14
dneh popolnoma odpravim.
Vsakovrstne rane opekline
kurja očesa, bradovice, potne
roge, ozeblina in vse druge sli-
ne bolezni se pri meni hitro
zdravijo. Cenik pošljem za
tonj ali pa pridite osebno.

JAKOB WACHCIC,
1092 E. 64 Street,
CLEVELAND, OHIO.

Pohištvo naprodaj radi od
hoda v stare domovine. Pogle-
da in dobi se pri lastniku Gre-
gor Zabukovec, 1014 E. 63rd
Str. (87)

POZOR!

Vsem Slovencem, ki stanu-
jejo v Collinwoodu in okolici
se priporoča slovenski fotogra-
fist, kakor tudi bratom Hrva-
tom; da izdeluje vsakovrstne
slike kakor družinske, poročne
tér slike otrok. Pri vsakem du-
catu naročil dobite eno veliko
sliko zastoj. Pri meni dobite
lepe slike po nizki ceni. Vse de-
lo je garantirano. Slikanje se
izvršuje samo ob nedeljah.

J. S. WIDIGOJ,
slovenski fotograf,
487 E. 15and St. blizu Wa-
terloo Road. Fri-st. 77-87.

12 delavcev dobrih gospodarjev
dobi takoj dobro delo. Poiz-
vedite na 15105 Hale ave. Col-
linwood. (87)

UGODNA PRILIKA.

Radi pomanjkanja prostora,
sem prisiljen, da razprodam
nekaj blaga. Odločil sem se,
da znižam cene ženskim ob-
lekam in krilom, tako da jih
razprodam v najkrajšem
času.

Ženske obleke z žeketom iz čiste volne po
najnovjšem kroju vred-
ne od \$10-\$15, sedaj po... **\$2.95**

Ženske volnene obleke z žeketom in svil-
nato podlogo po naj. kroju
ali princ. obleke \$13-\$18... **\$9.75**

Ženska krila iz čiste volne, razne barve
in velikosti v različnih krojih bodejo
sedaj prodana:

- ena vrsta po **\$1.25**
 - druga vrsta po **\$1.50**
 - tretja vrsta po **\$1.75**
 - četrt vrsta po **\$2.25**
- Ne ozira se na prejšnje cene.

Imam kakih 100 ženskih in otročjih žeke-
tov, male velikosti, in so
sedaj vsi samo po **\$1.00**

Imam še več družega blaga, kateremu bo
cena znižana. Ne pozabite se udeležiti te
prilike, kajti trajalo bo le nekaj dni

Za obilen obisk se priporoča

JER. KNAUS,
6129 St. Clair-av.

Slovenski državljani,

POZOR!

POZOR!

V torek 4. novembra se vrše volitve za

mestnega župana!

Važno vprašanje je, katerega bomo vo-
lili. Treba je izbrati na to mesto

poštenega in zmožnega moža

ki bo kos svoji nalogi in veštno ter pravično upravljal
vse posle. Za mesto župana v Lorainu je
najbolj sposoben

GEO. CANALOS,
DEMOKRATIČNI KANDIDAT
ZA ŽUPANA.

Slovinci, volite za njega, v svojo korist! Slovenci, vo-
lite 4. novembra Geo. Canalos za župana.